A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2021. február 10.*

„Fellebbezés – Dömping – Oroszországból származó ferroszilícium behozatala – 1225/2009/EK rendelet – A 11. cikk (9) és (10) bekezdése – A megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmek elutasítása – Számtanilag képzett exportár – A dömpingellenes vámoknak az Európai Unió területén a viszonteladói árakban és azt követő eladási árakban való megjelenésére vonatkozó értékelés – A dömpingellenes vám kivetéséhez vezető vizsgálat során alkalmazottal azonos módszer alkalmazására vonatkozó kötelezettség – A körülmények megváltozása – A megfizetett dömpingellenes vámok levonása – Döntő bizonyítékok”

A C-56/19. P. sz. ügyben,

az **RFA International LP** (székhelye: Calgary [Kanada], képviselik: B. Evtimov advokat, M. Krestiyanova és E. Borovikov avocats, N. Tuominen avocată és D. O’Keeffe solicitor)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. január 25-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: J.-F. Brakeland, A. Demeneix és P. Němečková, később: J. F. Brakeland és P. Němečková, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, K. Lenaerts, a Bíróság elnöke, a második tanács bírájaként eljárva, A. Kumin, T. von Danwitz és P. G. Xuereb (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2020. július 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésével az RFA International LP (a továbbiakban: RFA) az Európai Unió Törvényszéke 2018. november 15-i RFA International kontra Bizottság ítéletének (T-113/15, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2018:783) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára kivetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmekről szóló, 2014. december 18-i C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final és C(2014) 9816 final bizottsági végrehajtási határozatok teljes vagy részleges megsemmisítése iránt a fellebbező által benyújtott keresetet.

Jogi háttér

2 A 2014. január 15-i 37/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2014. L 18., 1. o.) módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 343., 51. o., helyesbítés: HL 2010. L 7., 22. o. és HL 2016. L 44., 20. o.) (a továbbiakban: alaprendelet), amely a vitatott határozatok elfogadásának időpontjában hatályban volt, a (17) preambulumbekezdésében a következőképpen rendelkezett:

„[…] Indokolt megállapítani, hogy az exportárak számtani képzését szükségessé tevő dömping-újraszámítás esetén a vámok nem kezelhetők a behozatal és a viszonteladás között felmerült költségként, ha az adott vám megjelenik a Közösség intézkedései alá eső termékek áraiban.”

3 E rendelet 2. cikke meghatározta a dömping tényének megállapítására irányadó szabályokat. A (8) és (9) bekezdése az exportárakra vonatkozott, és a következőképpen rendelkezett:

„(8) Az exportár az exportáló országból a Közösségbe exportra értékesített termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár.

(9) Azokban az esetekben, amikor nincs exportár, vagy amikor az exportár az exportőr és az importőr vagy egy harmadik fél közötti üzleti kapcsolat vagy kompenzációs megállapodás miatt megbízhatatlannak látszik, az exportár annak az árnak az alapján képezhető, amelyen az importált termék elsőként viszonteladásra kerül egy független vevő részére, illetve ha a termék nem kerül viszonteladásra független vevő részére vagy nem abban az állapotban kerül viszonteladásra, ahogy importálták, az exportár bármely észszerű alapon megállapítható.

Ezekben az esetekben az importálás és a viszonteladás között felmerülő minden költségen, beleértve a vámokat és adókat, valamint a felhalmozódó nyereségen kiigazításokat kell végrehajtani a közösségi határnál megbízható exportár megállapítása érdekében.

A kiigazítandó tételek magukban foglalják azokat, amelyeket rendszerint az importőr visel, de amelyeket a felek közül, akár a Közösségen belül, akár azon kívül, az fizet meg, aki az importőrrel vagy az exportőrrel üzleti kapcsolatban áll [helyesen: de amelyeket olyan a Közösségen belül vagy azon kívül tevékenységet végző fél fizet meg, aki úgy tűnik, hogy az importőrrel vagy az exportőrrel kapcsolatban áll] vagy vele kompenzációs megállapodást kötött, beleértve a szokásos fuvarozási, biztosítási, anyagmozgatási, rakodási és mellékköltségeket; az importáló országban a termékek behozatala vagy értékesítése miatt fizetendő vámokat, az esetleges dömpingellenes vámokat és más adókat; az észszerű értékesítési, általános és igazgatási költségeket és a haszonkulcsot [helyesen: az értékesítési, általános és igazgatási költségeket és a nyereséget fedező észszerű árrést].”

4 Az említett rendelet 2. cikkének (10) bekezdése előírja, mit foglal magában az exportár és a rendes érték közötti összehasonlítás:

„Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló különbségeket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. […]”

5 Ugyanezen rendelet 11. cikkének (8) bekezdése a beszedett vámok visszatérítésének eljárását szabályozta. E rendelkezés szövege a következő volt:

„A (2) bekezdés rendelkezéseitől eltérően, az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérheti, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt, vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben levő vám szintje alatt van.

A dömpingellenes vám visszatérítésének igénylésekor az importőrnek kérelmet kell benyújtania a Bizottsághoz. […]

A visszatérítési kérelem csak akkor tekinthető bizonyítékokkal kellően alátámasztottnak, ha pontos információkat tartalmaz a dömpingellenes vámok visszaigényelt összegére vonatkozóan, és ha az ezen összeg kiszámításával és kifizetésével kapcsolatos összes vámokmányt csatolják. A kérelemnek bizonyítékot kell tartalmaznia továbbá, egy reprezentatív időszakra nézve, a rendes értékekről és a Közösségbe irányuló exportárakról azon exportőr vagy gyártó vonatkozásában, amelyre a vámot alkalmazni kell. […]

A Bizottság határoz arról, hogy a kérelemnek helyt ad-e, illetve ha igen, milyen mértékben; bármikor határozhat továbbá időközi felülvizsgálat megindításáról, ami után az ilyen felülvizsgálatokra vonatkozó rendelkezések szerint lefolytatott felülvizsgálat során feltárt információk és megállapítások szolgálnak alapul annak eldöntéséhez, hogy indokolt-e visszatérítést fizetni, illetve ha igen, milyen mértékben. […]”

6 Az alaprendelet 11. cikkének (9) és (10) bekezdése a következőket írta elő:

„(9) Változatlan körülmények esetén a Bizottságnak az e cikkben foglaltak szerint lefolytatott felülvizsgálatok vagy visszatérítési vizsgálatok mindegyike során ugyanazt a módszert kell alkalmaznia, mint amelyet a vám megállapítását eredményező vizsgálat alkalmával használt, kellőképpen figyelembe véve a 2. cikket, és különösen annak (11) és (12) bekezdését, valamint a 17. cikket.

(10) Az e cikk értelmében lefolytatott vizsgálatok során a Bizottságnak a 2. cikkel összhangban meg kell vizsgálnia az exportárak megbízhatóságát. Amennyiben azonban olyan döntés születik, hogy az exportárat a 2. cikk (9) bekezdésének megfelelően kell képezni, az exportárat a kifizetett dömpingellenes vám összegének levonása nélkül kell kiszámítani, amennyiben döntő bizonyítékok vannak arra nézve, hogy a vám megfelelő módon megjelenik a viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban a Közösség területén.”

7 A Bizottság az alaprendelet 11. cikke (8) bekezdésének alkalmazására vonatkozó iránymutatásokat a dömpingellenes vámok visszatérítésére vonatkozó közleményében (HL 2014. C 164., 9. o.) határozta meg.

8 Az említett közlemény 4.1. pontjának b) alpontja, melynek címe „Az alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének végrehajtása”, a következőképpen fogalmaz:

„Amennyiben az exportárat az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdésének megfelelően határozzák meg, a Bizottság az exportárat a kifizetett dömpingellenes vám összegének levonása nélkül számítja ki, amennyiben döntő bizonyítékok vannak arra nézve, hogy a vám megfelelő módon megjelenik a viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban az Unió területén. A Bizottság megvizsgálja, hogy a független uniós fogyasztók felé kínált értékesítési árak növekedése az eredeti és a visszatérítési vizsgálati időszak között magában foglalja-e a dömpingellenes vámokat.”

A jogvita előzményei

9 A jogvita előzményei a megtámadott ítélet 1–30. pontjában kerültek kifejtésre, és azok következőképpen foglalhatók össze.

10 Az RFA kanadai székhelyű betéti társaság. A svájci leányvállalatán keresztül az Európai Unióban Oroszországból származó ferroszilíciumot vásárol, újraértékesít, importál és raktároz, amelyet két oroszországi székhelyű testvérvállalat állít elő, nevezetesen a Chelyabinsk Electrometallurgical Integrated Plant OAO (a továbbiakban: CHEMK) és a Kuzneckie Ferrosplavy OAO (a továbbiakban: KF).

11 2008. február 25-én, miután a ferroötvözet-gyártó gazdasági ágazat összekötő bizottsága, amely az európai ferroötvözet-gyártók szövetsége, panaszt nyújtott be, az Európai Unió Tanácsa elfogadta a Kínai Népköztársaságból, Egyiptomból, Kazahsztánból, Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára kivetett végleges dömpingellenes vámról, valamint a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 172/2008/EK rendeletet (HL 2008. L 55. o.). Az RFA és az előző pontban említett két exportáló társaság között fennálló kapcsolat miatt az Unióba irányuló export tekintetében az exportárat az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdése szerint határozták meg.

12 A 172/2008 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében az uniós határparitáson számított, vámkezelés előtti, nettó árakra alkalmazandó végleges, dömpingellenes vámtétel a CHEMK és a KF által előállított termékek tekintetében 22,7% volt.

13 Ezen utóbbiak a 172/2008 rendeletnek az őket érintő részében történő részleges megsemmisítése iránt kérelmet nyújtottak be a Törvényszékhez. Az e két társaság által e rendelettel szemben előterjesztett megsemmisítés iránti keresetet a Törvényszék elutasította a 2011. október 25-i CHEMK és KF kontra Tanács ítéletben (T-190/08, EU:T:2011:618). Az említett társaságok által ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést a Bíróság elutasította a 2013. november 28-i CHEMK és KF kontra Tanács ítéletben (C-13/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:780).

14 Az említett két társaság részleges időközi felülvizsgálat iránt 2009. november 30-án előterjesztett kérelmére a Tanács elfogadta a többek között Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára kivetett dömpingellenes vámra vonatkozó, az 1225/2009/EK rendelet 11. cikkének (3) bekezdése szerinti részleges időközi felülvizsgálat lezárásáról szóló, 2012. január 16-i 60/2012/EU végrehajtási rendeletet (HL 2012. L 22., 1. o.). A hatályos dömpingellenes intézkedést megerősítették.

15 A CHEMK és a KF a dömpingellenes vámnak a 172/2008 rendelet által bevezetett mértékének az e végrehajtási rendeletben való fenntartását vitatta a Törvényszék előtt, amely a 2015. április 28-i CHEMK és KF kontra Tanács ítéletben (T-169/12, EU:T:2015:231) elutasította a keresetüket. Az e társaságok által ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést a Bíróság a 2016. június 9-i CHEMK és KF kontra Tanács végzéssel (C-345/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:433) elutasította.

16 Az RFA 2009. július 30. és 2010. december 10. között az alaprendelet 11. cikkének (8) bekezdése alapján a Bizottság elé terjesztette a dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmek első sorozatát azon dömpingellenes vámokat érintően, amelyeket a 2009. január 7. és 2010. december 10. közötti időszakban fizetett meg a CHEMK és a KF termékeinek behozatala tekintetében. A visszatérítési vizsgálat a 2008. október 1-jétől 2010. szeptember 30-ig terjedő időszakra vonatkozott. A Bizottság az új dömpingkülönbözetek kiszámításához ezen időszakot két részre osztotta. Az első szakasz 2008. október 1-jétől 2009. szeptember 30-ig tartott (a továbbiakban: első visszatérítési vizsgálati időszak), a második pedig 2009. október 1-jétől 2010. szeptember 30-ig (a továbbiakban: második visszatérítési vizsgálati időszak).

17 Az Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára vonatkozóan megfizetett dömpingellenes vámok visszatérítése iránt az RFA által előterjesztett kérelmekről szóló, 2012. augusztus 10-i C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final és C(2012) 5611 final bizottsági határozatokban az említett intézmény egyrészt helyt adott az első visszatérítési vizsgálati időszakra vonatkozó visszatérítés iránti kérelmeknek, és másrészt elutasította a második visszatérítési vizsgálati időszakra vonatkozó visszatérítés iránti kérelmeket. Ezt az elutasítást az RFA vitatta a Törvényszék előtt, amely a keresetet a 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítéletében (T-466/12, EU:T:2015:151) elutasította. Az RFA által ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést a Bíróság a 2017. május 4-i RFA International kontra Bizottság ítéletben (C-239/15 P, nem tették közzé, EU:C:2017:337) elutasította.

18 Az RFA 2011. március 1. és 2013. június 26. között a Bizottság elé terjesztette a dömpingellenes vámok visszatérítése iránti kérelmek második sorozatát, azon dömpingellenes vámokat érintően, amelyeket a 2010. október 1. és 2012. december 28. közötti időszakban fizetett meg a CHEMK és a KF termékeinek behozatala tekintetében. A Bizottság által ezen új kérelemre megindított visszatérítési vizsgálat a 2010. október 1-jétől 2012. december 31-ig tartó időszakra vonatkozott, amelyet az új dömpingkülönbözetek kiszámításához két részre osztottak, amelyek 2010. október 1-jétől, 2011. december 31-ig (a továbbiakban: harmadik visszatérítési vizsgálati időszak), illetve 2012. január 1-jétől 2012. december 31-ig (a továbbiakban: negyedik visszatérítési vizsgálati időszak) tartottak.

19 A Bizottság 2014. december 18-án elfogadta a vitatott határozatokat. Az exportár képzésére vonatkozó részben a Bizottság többek között elutasította az RFA által az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján előterjesztett azon kérelmet, hogy a dömpingellenes vámokat ne vonják le a számtanilag képzett exportárból. Ezen elutasítás indokait a Törvényszék a megtámadott ítélet 25. pontjában a következőképpen foglalta össze:

„A Bizottság [közölte], hogy nem tud helyt adni a felperes által az […] alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján aziránt előterjesztett kérelemnek, hogy a dömpingellenes vámokat a számtanilag képzett exportár kiszámítása során ne vonják le a független uniós vevő részére történő első viszonteladás árából. E kérelmet a felperes azzal indokolta, hogy álláspontja szerint e vámok a viszonteladási árban megfelelően megjelennek, amint azt az első és a második visszatérítési vizsgálati időszak tekintetében elismerték. A felperes azzal érvelt, hogy az árai, amelyeket [költséget, biztosítást és fuvardíjat is tartalmazó árként (»CIF-ár«)] határoztak meg, a [172/2008] rendelethez vezető vizsgálati időszak, azaz, a 2005. október 1-jétől 2006. szeptember 30-ig terjedő időszak, és a harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálati időszak között 77%-kal, illetve 102%-kal emelkedtek. Ami a »gyártelepi« árakat illeti, azok 193%-kal emelkedtek a [172/2008] rendelethez vezető vizsgálati időszak és a harmadik visszatérítési vizsgálati időszak között. A Bizottság azonban az első és a második visszatérítési vizsgálati időszak esetétől eltérően nem vélte úgy, hogy birtokában van olyan információknak, amelyek igazolnák, hogy a dömpingellenes vámok megjelennek a független uniós vevők részére történő viszonteladás áraiban. Egyrészt hangsúlyozta, hogy a felperes által hivatkozott, »gyártelepi« és [»CIF«-]árként meghatározott árak éppen olyan jellegű árak, amelyek nem foglalják magukban a dömpingellenes vámokat, és másrészt a független uniós vevő részére történő első viszonteladás »vámfizetéssel leszállítva« árainak az összes upstream költséget fedezniük kell, ideértve a dömpingellenes vámokat is. Márpedig a felperes által szolgáltatott számadatok e tekintetben több

szempontból sem meggyőzőek, különösen mivel átlagokat tükröznek, következésképpen nem kapcsolódnak pontosan azokhoz az ügyletekhez, amelyek tekintetében a dömpingellenes vámok visszatérítését kérték. A Bizottság a harmadik visszatérítési vizsgálati időszakkal kapcsolatban megállapította, hogy az egyik termelő bizonyos értékesítések esetében veszteséggel értékesített a felperesnek. Rámutatott továbbá bizonyos következetlenségekre a termékek rendeltetése szerinti költségek tekintetében. A negyedik visszatérítési vizsgálati időszakot érintően […] a Bizottság [a vitatott határozatok 84–85. és 87. pontjában megállapította,] hogy az Unióba történő behozatalt követő viszonteladás árai az esetek 99%-ában nem tükrözik a dömpingellenes vámokat, mivel azok nem fedezik [az összes] költség[et], a dömpingellenes vámokat is ideértve. A Bizottság e tekintetben hozzátette, hogy a [172/2008] rendelethez vezető vizsgálati időszak és a harmadik visszatérítési vizsgálati időszak között a CHEMK és a KF által az Unióban értékesített termékek előállítási költségei 100%-kal emelkedtek, és e mérték a negyedik visszatérítési vizsgálati időszakban 109%-ra emelkedett.”

20 A Bizottság e tényezőkre tekintettel, és miután az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján elvégezte az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlításához szükséges kiigazításokat, és az árakat ennek keretében „gyártelepi szintre” csökkentette, a harmadik visszatérítési vizsgálati időszakra vonatkozóan 40,8%-os dömpingkülönbözetet határozott meg, a negyedik visszatérítési vizsgálati időszakot érintően pedig 42,8%-os dömpingkülönbözetet. Mivel e dömpingkülönbözetek magasabbak voltak, mint a dömpingellenes vámnak a 172/2008 rendeletben megállapított, 22,7%-os mértéke, a Bizottság elutasította a felperes által benyújtott visszatérítés iránti kérelmeket.

21 2012. november 28-án, a 172/2008 rendeletből eredő dömpingellenes intézkedések közelgő hatályvesztéséről szóló értesítés közzétételét követően a ferroötvözet-gyártó gazdasági ágazat összekötő bizottsága kérelmezte ezen intézkedések felülvizsgálatának megindítását. A Bizottság, mivel úgy ítélte meg, hogy ehhez elegendő bizonyítékot nyújtottak be, 2013. február 28-én közzétette a Kínai Népköztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára alkalmazandó dömpingellenes intézkedések hatályvesztésére vonatkozó felülvizsgálat megindításáról szóló értesítést (HL 2013. C 58., 15. o.). A dömping folytatásával vagy megismétlődésével kapcsolatos vizsgálat a 2012. január 1-jétől december 31-ig tartó időszakra terjedt ki. A kár folytatódása vagy megismétlődése valószínűségének vizsgálatát a 2009. január 1-jétől 2012. december 31-ig tartó négyéves időszakra tekintettel végezték el.

22 A Tanács 2014. április 9-én elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Oroszországból származó ferroszilícium behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak az 1225/2009/EK rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről szóló 360/2014/EU végrehajtási rendelet (HL 2014. L 107., 13. o.). E végrehajtási rendeletben a Bizottság többek között kifejtette, hogy a 2012. évi vizsgálati időszakban a független uniós vevő részére történő viszonteladás ára az esetek 99%-ában nem tükrözi a dömpingellenes vámok szintjét, és e körülmények között azokat le kell vonni ebből az árból a számtanilag képzett exportár meghatározásához. A rendes érték és az ily módon képzett exportár összehasonlítása, amelyre az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek megfelelő tisztességes összehasonlítás érdekében elvégzett különböző kiigazítások figyelembevételével került sor, ahhoz vezetett, hogy a Bizottság az uniós határparitáson számított, vámkezelés előtti árak százalékában kifejezett 43%-os dömpingkülönbözetet állapított meg a 2012. január 1-jétől december 31-ig tartó, a dömping folytatódására vagy megismétlődésére vonatkozó vizsgálati időszakot érintően. Következésképpen fenntartotta a CHEMK és a KF termékeinek exportjára a 172/2008 rendelet hatálybalépése óta alkalmazandó 22,7%-os dömpingellenes vámot. Az e két társaság által az említett végrehajtási rendelettel szemben előterjesztett keresetet a Törvényszék elutasította a 2018. november 15-i CHEMK és KF kontra Bizottság ítéletben (T-487/14, EU:T:2018:792). Ezen ítélettel szemben nem terjesztettek elő fellebbezést.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

23 Az RFA a Törvényszék Hivatalához 2015. március 4-én benyújtott keresetlevelével a vitatott határozatok teljes vagy részleges megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő, három jogalapra hivatkozva. Az RFA fellebbezése kizárólag a Törvényszéknek az e jogalapok közül a másodikra adott válaszát érinti.

24 E második jogalappal a felperes lényegében azt állította, hogy a Bizottság azáltal, hogy a dömpingellenes vámoknak az uniós viszonteladási árakban való megjelenését érintő értékeléshez alkalmazott módszert megváltoztatta anélkül, hogy azt a körülmények megváltozása igazolta volna, nevezetesen azáltal, hogy ezen árakat a ferroszilícium oroszországi előállításának azon költségei alapján határozta meg, amelyeket a harmadik és a negyedik visszatérítési vizsgálat során állapítottak meg, ahelyett, hogy azokat elemezte volna azon uniós viszonteladási árakra tekintettel, amelyeket a korábbi vizsgálatok, és konkrétan a 60/2012 végrehajtási rendelethez vezető időközi felülvizsgálathoz kapcsolódó vizsgálat során állapítottak meg, megsértette az alaprendelet 11. cikkének (9) és (10) bekezdését. Az RFA álláspontja szerint az ezen időközi felülvizsgálat során alkalmazottal azonos módszer alkalmazásának arra kellett volna vezetnie a Bizottságot, hogy a számtanilag képzett exportár kiszámítása keretében ne vonja le a harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálati időszak során megfizetett dömpingellenes vámokat a független uniós vásárló részére történő első viszonteladás árából, mivel az említett vámok teljes mértékben megjelentek az utóbbi árakban.

25 A Törvényszék a megtámadott ítéletben teljes egészében elutasította a keresetet, és az RFA-t kötelezte a költségek viselésére. A második jogalap értékelése keretében többek között a következőket állapította meg:

„69. […] [Az] alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének alkalmazását illetően indokolt, hogy az érintett áruk előállítási költségeinek a korábban figyelembe vett vizsgálati időszak és az új vizsgálati időszak között való jelentős emelkedése esetén a Bizottság – annak meghatározása során, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelennek-e a hivatkozott áruk uniós viszonteladási árában ez utóbbi időszak alatt – ne az első időszak során megállapított viszonteladási árakat, hanem az új vizsgálati időszak alatt megállapított költségeket vegye figyelembe. E megállapítások akkor is érvényesek, ha megállapítható, hogy az előző vizsgálat keretében használt módszerhez képest módszerváltás történt, ahogy arra a jelen ügyben sor került, ellentétben a Bizottság által a [vitatott] határozatokban elsődlegesen tett megállapításokkal […].

70. A hivatkozott gyakorlat szerint biztosítani kell az elemzés megalapozottságát az összetett gazdasági helyzetek összehasonlítása során annak érdekében, hogy ne csak a dömpingellenes szabályozás szerint hozott intézkedések indokoltságát igazolják, hanem biztosítsák az egyenlő bánásmód általános uniós jogi elvének tiszteletben tartását azon gazdasági szereplők között, amelyek ezen intézkedések tárgyát képezhetik. Márpedig, bár a gazdasági elemzésben a két időszak közötti helyzet összehasonlítása helytállóságának biztosítása elviekben indokolttá teszi ugyanazon módszer alkalmazását, nem ez a helyzet akkor, ha a releváns paraméterek kellő mértékben megváltoztak ahhoz, hogy az előzetesen használt módszer alkalmazását alkalmatlanná tegyék egy megbízható eredmény adására, ebben az esetben annak az értékelésére, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelentek-e, vagy sem, a viszonteladási árakban és a későbbi eladási árakban az Unió területén (lásd ebben az értelemben analógia útján: 2014. szeptember 18-i Valimar ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 50. és 59. pont). Amint arra a Bizottság hivatkozik, noha az előállítási költségek jelentősen nőttek a két összehasonlított időszak között, az Unión belüli viszonteladási árak – ugyan jelentős – növekedése nem biztosítja szükségszerűen a dömpingellenes vámok megfelelő megjelenését, azaz a teljes megjelenését ezen árak képzésében. Az előállítási költségek többet is emelkedhetnek az áraknál. Ebben az esetben, noha az új árak meghaladják a dömpingellenes vámokkal megemelt régi árakat, az érdekeltek az előállítási költségek növekedése miatt nem hárítják át megfelelően a dömpingellenes vámokat.

71. A felperes által a jelen ügyben megfogalmazott érvelések nem vonják kétségbe az említett elemzést. Először is, a felperes által lényegében állítottakkal ellentétben, az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése – amennyiben azon kérdésre vonatkozik, hogy »a vám megfelelő módon megjelenik[-e] a viszonteladói árakban« – egyáltalán nem foglalja magában, hogy kizárólag a dömpingellenes vám megfelelőjének kell az új viszonteladási árban megjelennie a korábban alkalmazott viszonteladási ár mellett ahhoz, hogy pozitív választ lehessen kapni. Ugyanis a szokásosan felmerülő költségekhez képest egy kiegészítő vám csak akkor »jelenik meg megfelelő módon«, ha hozzáadják e más költségekhez. Márpedig, ha e más költségek emelkednek, a viszonteladási ár azonban kevesebbet emelkedik, akkor valójában a vámot csak részlegesen vagy egyáltalán nem adják hozzá e más költségekhez, még ha a vám megfelelőjét hozzá is adták a korábban alkalmazott viszonteladási árhoz. A […] dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló bizottsági közlemény szövege egyáltalán nem mond ellent ezen elemzésnek. Ugyanez vonatkozik a felperes által hivatkozott, 2015. november 18-i Einhell Germany és társai kontra Bizottság ítéletre (T-73/12, EU:T:2015:865). Különösen ezen ítéletnek a szövegösszefüggésében értelmezett 155. pontja rámutat, hogy az Unióban a dömpingellenes vámok kivetése előtt és után alkalmazott viszonteladási árak összehasonlításától eltérő más módszer is megfelelő lehet annak meghatározásához, hogy e vámok megjelennek-e, vagy sem, az új uniós viszonteladási árakban.

72. A jelen ügy konkrét körülményeit illetően, a 2012. évre vonatkozó negyedik visszatérítési vizsgálati időszak tekintetében meg kell állapítani, hogy a [vitatott] határozatokban, például a C(2014) 9805 final határozat (85) preambulumbekezdésében, a Bizottság anélkül állapította meg az előállítási áraknak az eredeti vizsgálati időszakhoz viszonyított 109%-os mértékű jelentős növekedését, hogy e tekintetben a felperes érdemben ellentmondott volna, különösen a jelen keresetben. E körülmények között annak meghatározásához, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelentek-e a felperes által az Unió területén a CHEMK és a KF javára alkalmazott viszonteladási árakban a visszatérítési vizsgálat negyedik időszaka alatt, a Bizottság indokoltan a 2012-ben megállapított előállítási költségeket vette figyelembe az eredeti vizsgálat során megállapított viszonteladási árak helyett.

73. Márpedig egy olyan helyzetben, amint arra a Bizottság a [vitatott] határozatokban, például a C(2014) 9805 final határozat (84) preambulumbekezdésében rámutatott, amikor a viszonteladási árak csak az esetek 1%-ában fedezik az áruk költségét – a dömpingellenes vámokat is beleértve –, messze nem bizonyított, hogy azokban e vámok ténylegesen, megfelelően megjelennek.

74. Még a felperes által hivatkozott, az eredeti vizsgálati időszak és a negyedik visszatérítési vizsgálati időszak között a viszonteladási árak több mint 100%-os emelkedése is elégtelen ebben az összefüggésben annak bizonyítására, hogy a dömpingellenes vámok teljesen megjelentek a második időszakban. Ugyanis – amint az lényegében a fenti 70. pontban is szerepel – az előállítási költségeknek az alkalmazott árak növekedését meghaladó emelkedése elegendő ahhoz, hogy ezen árakban ne jelenjenek meg megfelelően a dömpingellenes vámok az előállítási költségek változása miatt. Márpedig ezt *a priori* bizonyítja a Bizottság által hivatkozott azon körülmény, hogy az esetek 99%-ában az áruk költségét, beleértve a dömpingellenes vámokat is, nem fedezték az uniós viszonteladási árak 2012-ben.

75. A Bizottság tehát helyesen vonta le a dömpingellenes vámot az első független, uniós vásárló számára történő viszonteladás árából ahhoz, hogy a visszatérítési vizsgálat negyedik időszakára a képzett exportárat meghatározza, mivel nem bizonyították, hogy a dömpingellenes vám megfelelő módon megjelent az első árban.

[…]

77. A Bizottság azonban helyesen érvel úgy – ahogy azt a [vitatott] határozatokban, például a C(2014) 9805 final határozat (78) preambulumbekezdésében kifejti –, hogy az uniós viszonteladási árak elemzését a dömpingellenes vámok megjelenése mértékének meghatározása során a szóban

forgó vámok megfizetését követő forgalmazási szakaszban kell elvégezni, azaz lényegében véve a forgalmazás olyan szakaszában, amelyben az ár figyelembe veszi az »gyártelepi« árak vagy CIF-árak szakaszában megállapított költségekhez képest felmerülő többletköltségeket. Hangsúlyozni kell e tekintetben, hogy amikor az alaprendelet előírja, hogy bizonyos árakat ki kell igazítani az alkalmazási szintjüktől eltérő kereskedelmi szinten, ez olyan árak tisztességes összehasonlításának biztosítása céljából történik, amelyek nem feltétlenül ugyanazon szolgáltatásokra vonatkoznak. Így az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének d) pontja […] 2. cikke (10) bekezdésének d) pontja] előírja, hogy az exportár és a rendes érték közötti tisztességes összehasonlítás olyan kiigazításokat igényelhet, amelyek figyelembe veszik a szóban forgó árakat alkalmazó különböző kereskedelmi szinteket. Nem ez a helyzet áll fenn azonban, ha kizárólag az uniós viszonteladási áraknak az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdésével összefüggésben történő értékeléséről van szó, amely rendelkezés nem ír elő ilyen kiigazítást. Másfelől, amennyiben indokolt, hogy a hivatkozott rendelkezés alkalmazása tekintetében a jelen ügyhöz hasonló, meghatározott helyzetben a Bizottság úgy vizsgálja a viszonteladási árakat, hogy figyelembe veszi az e viszonteladás előtt felmerült összes költséget […], a »gyártelepi« árak vagy CIF-árak szintjén meghatározott árak vizsgálata, azaz az említett viszonteladás előtt felmerült bizonyos költségek figyelmen kívül hagyása nem lenne helyénvaló, még ha ezen árakat mesterségesen ki is egészítenék a dömpingellenes vámokkal, ahogy az a felperes állítása szerint történt. Ilyen helyzetekben egyébként nem kell összehasonlítani az uniós viszonteladási árakat két, egymást követő időszak között, amely összehasonlítás esetén – ahogyan a jelen ügyben is – hiányozhat az időbeli homogén jelleg azon kereskedelmi szinteknél, amelyeken az érintett áruk importőrei az Unión belül az első független vevők részére számláztak. Ezzel szemben feltétlenül meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó importőr által szolgáltatott információk bizonyítják-e, hogy az említett vevők által a vizsgált időszak alatt ténylegesen kifizetett árban megfelelő módon megjelennek a dömpingellenes vámok. E tekintetben a [vitatott] határozatok rámutattak arra – anélkül, hogy a felperes azt vitatta volna –, hogy a hivatkozott időszakban a felperes elsősorban a »vámfizetéssel leszállítva« ár alapján értékesítette az árukat, azaz az átadás előtt keletkezett valamennyi költséget beleértve, ami elősegíthette a fent említett vizsgálatot.

78. Következésképpen a felperes nem támaszkodhatott a »gyártelepi« árak vagy a CIF-árak szintjén alkalmazott árak alakulására, még a dömpingellenes vámokkal megemelt árakra sem, annak igazolása céljából, hogy a harmadik visszatérítési vizsgálati időszak alatt a dömpingellenes vámok megjelentek a felperes uniós viszonteladási áraiban. A felperesnek olyan információt kellett volna nyújtania, amely bizonyítja, hogy a hivatkozott időszak alatt általa alkalmazott »vámfizetéssel leszállítva« árak fedezték a szóban forgó árukat illetően az említett szinten felmerülő valamennyi költséget, beleértve a dömpingellenes vámokat, amit azonban nem tett meg. A Bizottság ezért helytállóan vonta le a dömpingellenes vámot az első független uniós vevővel szemben alkalmazott viszonteladási árból a számtanilag képzett exportár meghatározása céljából a harmadik visszatérítési vizsgálati időszakot illetően, mivel nem bizonyították, hogy a dömpingellenes vám kellően megjelent volna a viszonteladási árban. Következésképpen nem kell megvizsgálni a felek által a »gyártelepi« árak vagy CIF-árak megbízhatóságával vagy számítási módjával kapcsolatban előterjesztett érveléseket. A felperes által a válaszában tett azon állítást illetően, miszerint még a viszonteladási áraknak a »vámfizetéssel leszállítva« szintjén történő összehasonlítása is olyan eredménnyel járna, amelynek a vámok részleges visszatérítéséhez kellett volna vezetnie, meg kell jegyezni, hogy az semmiképpen nem kellően megalapozott ahhoz, hogy figyelembe lehessen venni a [vitatott] határozatok jogszerűségének vizsgálata során (lásd e tekintetben: 2015. március 17-i RFA International kontra Bizottság ítélet, T-466/12, EU:T:2015:151, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79. A fentiekből következik, hogy a felperes által az alaprendelet 11. cikke (9) és (10) bekezdésének az exportár számítása során történő megsértésére alapított második jogalap szintén megalapozatlan.”

A feleknek a Bíróság előtti kérelmei

26 Az RFA azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– hozzon az ügyben végleges határozatot, ha a per állása lehetővé teszi;

– másodlagosan az ügyet határozathozatal céljából utalja vissza a Törvényszékhez, és

– a Bizottságot kötelezze a Bíróság előtt megindított eljárások és a Törvényszék előtti eljárás keretében felmerült költségek viselésére.

27 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést megalapozatlanság miatt, és

– az RF-et kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

28 Az RFA a fellebbezésének alátámasztása céljából két jogalapra hivatkozik. Első jogalapjával, amely a megtámadott ítélet 69–71. pontjára vonatkozik, azt kifogásolja a Törvényszékkel szemben, hogy ezen ítéletben hiányos az indokolása, objektíve téves ténybeli megállapításokat tett, és tévesen értelmezte az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdését. Második jogalapjával, amely a megtámadott ítélet 72–75., 77. és 78. pontjára vonatkozik, azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az említett rendelet 11. cikke (10) bekezdésének értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot.

Az első jogalapról

29 Az első jogalap két részre oszlik. E jogalap első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet indokolása hiányos, mivel a Törvényszék nem válaszolt a körülmények megváltozásának hiányára vonatkozó érvére. E jogalap második részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék objektíve téves ténybeli megállapításokat tett, és az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot.

Az első jogalapnak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első részéről

– A felek érvei

30 Az RFA az első jogalapjának első részében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét, mivel egyrészt a megtámadott ítélet 69–71. pontjában sűrítette össze az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének a Bizottság általi megsértésével kapcsolatban a fellebbező által kifejtett indokokat, és elmulasztotta megvizsgálni a körülmények e rendelkezés értelmében vett megváltozásának hiányára vonatkozó érvet.

31 Másrészt a fellebbező úgy véli, hogy a Törvényszék az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkében foglalt követelményekre tekintettel nem fejtette ki a jogilag megkövetelt módon azokat az indokokat, amelyek alapján az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdésére vonatkozó következtetését levonta.

32 A Bizottság úgy véli, hogy az első jogalap első része megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

33 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszéknek az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkében és 53. cikke első bekezdésében előírt, az ítéletek indokolására vonatkozó kötelezettsége nem kötelezi a Törvényszéket, hogy olyan magyarázatot adjon, kimerítően és egyenként követi az eljárás felei által előadott összes érvet. Az indokolás tehát lehet közvetett, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék a meghozott határozat indokait, és lehetővé teszik a Bíróság számára a bírósági felülvizsgálat gyakorlásához szükséges információk megszerzését (lásd ebben az értelemben: 2016. június 14-i Bizottság kontra McBride és társai ítélet, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 61. pont; 2017. október 25-i PPG és SNF kontra ECHA ítélet, C-650/15 P, EU:C:2017:802, 44. pont).

34 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Törvényszék azzal, hogy a megtámadott ítélet 69–71. pontjában az oroszországi ferroszilícium előállítási költségeinek a vizsgált két vizsgálati időszak közötti jelentős növekedésére hivatkozott, részletesen kitért a körülmények megváltozására vonatkozó érvre.

35 Ezenfelül többek között a megtámadott ítélet 69. és 70. pontjában hangsúlyozta azokat az indokokat, amelyek alátámasztják az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdésével kapcsolatban általa levont következtetést. Egyrészt ugyanis a Törvényszék az említett rendelet 11. cikkének (10) bekezdésére hivatkozva a megtámadott ítélet 69. pontjának első mondatában megállapította annak indokoltságát, hogy az érintett áruk előállítási költségeinek a korábban figyelembe vett vizsgálati időszak és az új vizsgálati időszak között való jelentős emelkedése esetén a Bizottság – annak meghatározása során, hogy a dömpingellenes vámok megjelennek-e az uniós viszonteladási árban ez utóbbi időszak alatt – ne az első időszak során megállapított viszonteladási árakat, hanem az új vizsgálati időszak alatt megállapított költségeket vegye figyelembe. Másrészt a Törvényszék a felperesnek az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének megsértésére alapított érvelésére hallgatólagosan válaszolva a megtámadott ítélet 69. pontjának második mondatában megállapította, hogy „[e] megállapítások akkor is érvényesek, ha megállapítható, hogy az előző vizsgálat keretében használt módszerhez képest módszerváltás történt, ahogy arra a jelen ügyben sor került, ellentétben a Bizottság által a megtámadott határozatokban elsődlegesen tett megállapításokkal”. E tekintetben az említett ítélet 70. pontjában kifejti azokat az okokat, amelyek miatt a módszer megváltoztatása mindenképpen indokolt volt.

36 E körülmények között meg kell állapítani, hogy bár igaz, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben röviden vizsgálta a fellebbező érveit, az érvelése világos, és lehetővé teszi mind a Bíróság számára a bírósági felülvizsgálat elvégzését, mind pedig a fellebbező számára azon indokok megismerését, amelyek miatt a Törvényszék hallgatólagosan elutasította azon érvét, amely szerint a két vizsgált időszak között nem került sor a körülményeknek olyan megváltozására, amely indokolhatta volna a módszer megváltoztatását az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése szerint. Ebből következik, hogy a Törvényszék ezáltal eleget tett az őt terhelő indokolási kötelezettségnek.

37 E megállapítást nem vonhatja kétségbe az a körülmény, hogy az RFA nem ért egyet a Törvényszék által a megtámadott ítélet 69–71. pontjában kifejtett elemzéssel. E körülmény ugyanis nem alapozhatja meg a megtámadott ítélet indokolása hiányosságának a fennállását, mivel ezen egyet nem értés az értékelés megalapozottságára vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2016. április 14-i KS Sports kontra EUIPO végzés, C-480/15 P, nem tették közzé, EU:C:2016:266, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely jogi aktus megalapozottságának a vitatását célzó kifogások és érvek az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében nem relevánsak (2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 A fenti tényezőkre tekintettel az első jogalap első részét megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

Az első jogalapnak az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének értelmezésével összefüggésben a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazásra és objektíve téves ténybeli megállapításokra alapított második részéről

– *A felek érvei*

40 Az RFA az első jogalapjának második részében azzal érvel, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 69–71. pontjában tévesen alkalmazta a jogot az alaprendelet 11. cikke (9) bekezdésének értelmezése során, és ezenkívül objektíve téves ténybeli megállapításokat tett.

41 Először is a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a Bizottság a dömpingellenes vámoknak az uniós viszonteladási árakban való megjelenését jogosan értékelhette a korábbi vizsgálatok, azaz konkrétan a 172/2008 rendelet elfogadásához vezető vizsgálat és az ugyanezen intézkedéseket érintő korábbi visszatérítési vizsgálatok során megállapított viszonteladási ár helyett a ferroszilícium oroszországi előállítási költségei alapján. Ezáltal a Bizottság nem a korábban alkalmazottal azonos módszert alkalmazott, anélkül hogy ezt a körülményeknek az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében vett megváltozása indokolta volna.

42 E tekintetben az RFA azzal érvel, hogy a jelen ügyben nem került sor a körülmények olyan megváltozására, amely igazolhatná a korábban alkalmazott módszer mellőzését. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 69–71. pontjában megállapított változás ugyanis, amely a ferroszilícium oroszországi termelési költségeinek több mint 100%-os növekedéséhez kapcsolódik, már fennállt és a Bizottság számára ismert volt a 2008 és 2010 közötti években végzett korábbi vizsgálatok időpontjában.

43 E tekintetben a fellebbező egyrészt arra hivatkozik, hogy a Törvényszék azáltal, hogy a Bizottság által megfogalmazott azon feltevést vette alapul, amely szerint a szóban forgó termék előállítási költségeinek emelkedésére csak a harmadik és a negyedik visszatérítési vizsgálat során került sor, a megtámadott ítélet vitatott pontjaiban objektíve téves ténymegállapításokat fogalmazott meg. Márpedig e téves ténybeli megállapítások olyan téves jogi értékeléshez vezettek, amely ellentétes azon állandó ítélkezési gyakorlattal, amely szerint, ha az állítólagos körülmények már a korábbi vizsgálatok során is fennálltak, az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében nem áll fenn a körülmények változása (2018. május 3-i Distillerie Bonollo és társai kontra Tanács ítélet, T-431/12, EU:T:2018:251).

44 Másrészt a fellebbező a válaszában azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a tényeket, amikor megállapította, hogy a termelési költségeknek a Bizottság által hivatkozott növekedése csak a vitatott határozatok elfogadását megelőző harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálat során következett be, jóllehet ez a növekedés már a 2008 és 2010 közötti években lefolytatott vizsgálatok során is fennállt.

45 Másodszor a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem állapította meg, hogy a Bizottság nem teljesítette az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlat alapján rá háruló bizonyítási teherre vonatkozó követelményeket (2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 17. és 18. pont), mivel megváltoztatta a módszert anélkül, hogy e tekintetben bizonyította volna a körülmények megváltozását.

46 Harmadszor, a fellebbező lényegében úgy véli, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 70. pontjában kifejtett indokok arra utalnak, hogy a módszer ily módon való módosítását az a körülmény indokolta, hogy a Bizottság által a harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálati időszak keretében alkalmazott új módszer „megfelelőbb” volt. Márpedig a Törvényszék ezáltal figyelmen kívül hagyta azt az ítélkezési gyakorlatot, amely szerint a módszer megváltoztatásának igazolásához nem elegendő, hogy az új módszer megfelelőbb legyen a réginél, amennyiben ezen utóbbi módszer összhangban van az alaprendelet 2. cikkével (2008. július 8-i Huvis kontra Tanács ítélet, T-221/05, nem tették közzé, EU:T:2008:258, 50. pont).

47 A fellebbező ezenfelül kifogásolja Törvényszék által a megtámadott ítélet ugyanezen 70. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint a módszer megváltoztatása biztosítja mind az elemzés helyességét az összetett gazdasági helyzetek összehasonlítása során, mind pedig az ugyanezen intézkedések által esetlegesen érintett gazdasági szereplők közötti egyenlő bánásmódot.

48 Negyedszer, az RFA vitatja a Bizottság azon állítását, amely szerint az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése a jelen ügyben nem alkalmazható, tekintettel arra, hogy a megfizetett dömpingellenes vámoknak az exportárból való esetleges levonását érintő kérdés a 172/2008 rendelet alapjául szolgáló eredeti vizsgálat keretében nem merülhetett fel.

49 A felperes álláspontja szerint a Bizottság ezen érve mind ténybeli, mind jogi szempontból téves.

50 Ezt a megfontolást ténybeli szempontból maga a jelen fellebbezés tárgya is alátámasztja, mivel az nem az exportár képzésére vonatkozik, amint azt a Bizottság értelmezi, hanem a dömpingkülönbözet kiszámítására vonatkozó módszernek a 172/2008 rendelet elfogadásához vezető eredeti vizsgálat és a harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálat közötti megváltozására.

51 Jogi szempontból a fellebbező egyrészt arra hivatkozik, hogy ha a Bizottság állítását el kellene fogadni, az azzal a következménnyel járna, hogy megfosztaná joghatásától az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdését, mivel soha nem kerül sor eredeti vizsgálatra olyan számtanilag képzett exportárral, amelynek számítása során figyelembe kell venni a megfizetett dömpingellenes vámokat. Másrészt a Bizottság indokolás helyettesítésére irányuló burkolt kísérlete szintén jogilag téves, mivel sem a Bizottság sem a vitatott határozatok elfogadását megelőző igazgatási eljárás keretében, sem a Törvényszék előtti eljárás során, sem pedig a Törvényszék nem utalt arra, hogy e rendelkezés a jelen ügyben nem alkalmazható.

52 A Bizottság úgy véli, hogy az első jogalap második részét részben elfogadhatatlanság miatt, részben hatástalanság miatt, illetve mindenesetre megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

53 Az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében változatlan körülmények esetén a Bizottságnak az e cikkben foglaltak szerint lefolytatott felülvizsgálatok mindegyike során ugyanazt a módszert kell alkalmaznia, mint amelyet a dömpingellenes vám megállapítását eredményező vizsgálat alkalmával használt, kellőképpen figyelembe véve többek között a 2. cikk rendelkezéseit.

54 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint azt a kivételt, amely lehetővé teszi az intézmények számára az eredeti vizsgálat során alkalmazott módszertől eltérő módszer alkalmazását, h a körülmények megváltoztak, szükségképpen szigorúan kell értelmezni, mivel valamely általános szabálytól való eltérést vagy az alóli kivételt megszorítóan kell értelmezni (2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a bizonyítási teher az intézményekre hárul, amelyeknek bizonyítaniuk kell, hogy a körülmények megváltoztak oly módon, hogy a felülvizsgálat vagy a visszatérítési vizsgálat során az eredeti vizsgálat során alkalmazottól eltérő módszert alkalmazhatnak (2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 18. pont).

56 A szigorú értelmezés követelménye azonban nem teheti lehetővé az intézmények számára, hogy e rendelkezést a szövegével és céljával összeegyeztethetetlen módon értelmezzék és alkalmazzák (2013. szeptember 19-i Dashiqiao Sanqiang Refractory Materials kontra Tanács ítélet, C-15/12 P, EU:C:2013:572, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 69. pontjának első mondatában megerősített eltérő megközelítése, amely szerint „indokolt, hogy az érintett áruk előállítási költségeinek a korábban figyelembe vett vizsgálati időszak és az új vizsgálati időszak között való jelentős emelkedése esetén a Bizottság – annak meghatározása során, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelennek-e a hivatkozott áruk uniós viszonteladási árában ez utóbbi időszak alatt – ne az első időszak során megállapított viszonteladási árakat, hanem az új vizsgálati időszak alatt megállapított költségeket vegye figyelembe”, nem az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében véve a „módszer megváltoztatásából” ered, hanem csupán a szóban forgó termék előállítási költségeire vonatkozó paraméterek naprakésszé tételéből.

58 E tekintetben egyébiránt hangsúlyozni kell, hogy a dömpingellenes vámoknak az uniós viszonteladási árakban való megjelenését érintő ezen eltérő megközelítést érintően a Bizottság a Bíróság által a jelen eljárás keretében hozzá intézett írásbeli kérdésekre válaszul pontosításokat adott. Az alábbiakat állapította meg:

„Az egyes esetek sajátos körülményeitől függően több releváns összehasonlítási szempont létezik annak értékeléséhez, hogy a független uniós vevők részére való értékesítés árainak emelése magában foglalja-e a megfizetett dömpingellenes vámokat.

Bár a ténybeli helyzet nem tér el a [dömpingellenes vám] kivetéséhez vezető [eredeti] vizsgálat időszakában fennálló helyzettől, az első szakasz az azon viszonteladási (és az azt követő eladási) árak összehasonlításának a korlátozásában áll, amelyeket a visszatérítésre vonatkozó vizsgálat időszakában és az eredeti vizsgálati időszakban alkalmaztak. A különböző időszakokban jellemző két bevétel közötti ezen összehasonlítás azonban csak akkor elegendő, ha az árak szintjének befolyásolására alkalmas egyéb tényezők ugyanazok maradtak, mint az eredeti vizsgálati időszak során, mivel az árak a dömpingellenes vámok kivetésétől függetlenül csökkenhettek vagy növelhettek.

Következésképpen szükséges lehet egy olyan második szakasz, amely a költségek összehasonlításán alapul, különösen akkor, ha a visszatérítésre vagy az időközi felülvizsgálatra irányuló vizsgálatra hosszú idővel a dömpingellenes vámok eredeti bevezetése után kerül sor. Ebben az esetben ugyanis a viszonteladási árak megváltozhattak külső tényezők miatt (mint például az exportköltségek módosítása, a nyersanyagárak emelkedése vagy csökkenése, áringadozás, amely például szezonális). […] […] Amennyiben a viszonteladási árat más tényezők is befolyásolták, ezeket az egyéb tényezőket meg kell különböztetni a dömpingellenes vám lehetséges hatásától annak meghatározása érdekében, hogy az ilyen vám ténylegesen »megjelenik-e« a viszonteladási árban”.

59 Ebből következik, hogy a szóban forgó termék előállítási költségeivel kapcsolatos paraméter puszta naprakésszé tétele, amelyet a Bizottság e költségeknek a 172/2008 rendelet elfogadásához vezető vizsgálat és a vitatott határozatok elfogadását megelőző harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálat között bekövetkezett jelentős emelkedése miatt végzett el, az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében nem tekinthető a módszer megváltoztatásnak.

60 Következésképpen a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 69. pontjában megállapította, hogy a módszer a korábbi vizsgálat során alkalmazotthoz képest változott.

61 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy amennyiben a Törvényszék valamely határozatának indokolása az uniós jogot sérti, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti e határozat hatályon kívül helyezését, és az indokolást meg kell változtatni (2017. július 26-i Tanács kontra LTTE ítélet, C-599/14 P, EU:C:2017:583, 75. pont).

62 A jelen ügyben ez áll fenn. Amint az a jelen ítélet 57–59. pontjából kitűnik, az érintett vizsgálatok során az alaprendelet 11. cikkének (9) bekezdése értelmében véve ugyanazt a módszert alkalmazták, így a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 79. pontjában, hogy az említett rendelkezés megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani.

63 A fellebbező által az első jogalap második része keretében hivatkozott többi érv, amelyek mindegyike a Törvényszék azon értékelésének a vitatására irányul, amely a módszernek a Bizottság általi, a vitatott határozatokban való állítólagos megváltoztatásának az indokolt jellegére vonatkozik, a jelen ítélet 57–59. pontjában kifejtett indokok miatt is hatástalan.

64 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalap második részét elfogadhatatlanság miatt el kell utasítani. Következésképpen az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

65 Az alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének értelmezésével kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított második jogalap két részt foglal magában. E jogalap első részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az új exportárak meghatározása keretében téves jogi kritériumot alkalmazott, amelynek értelmében ezen áraknak nemcsak a dömpingellenes vámokat, hanem a szóban forgó termék előállítási költségeinek összességét is magukban kellett foglalniuk. Az említett jogalap második részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az állapította meg, hogy az így kidolgozott kritérium értelmében a dömpingellenes vámok exportárakba való beépítését csak a „vámfizetéssel leszállítva” árakra vonatkozó adatok segítségével lehet bizonyítani.

A második jogalapnak az arra alapított első részéről, hogy a Törvényszék téves jogi kritériumot alkalmazott az új exportárak meghatározásához

– A felek érvei

66 Az RFA a második jogalapjának első részében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 72–75. pontjában tévesen alkalmazta a jogot az alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének értelmezésekor, mivel azt állapította meg, hogy az általa a harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálati időszakban megfizetett dömpingellenes vámok nem jelentek meg megfelelően az uniós viszonteladási és az azt követő eladási árakban, mivel az exportárak nem fedezik a szóban forgó termékek előállítási költségeinek összességét.

67 A Törvényszék által az említett pontokban levont következtetés jogilag téves, mivel azt sem az alaprendelet releváns rendelkezései, azaz e rendelet (17) preambulumbekezdése és 11. cikkének (10) bekezdése, sem a dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló bizottsági közlemény 4.1. pontjának b) alpontja, sem pedig a Bizottság határozathozatali gyakorlata nem támasztja alá.

68 A felperes álláspontja szerint az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése kizárólag azt követeli meg, hogy a visszatérítést kérő fél döntő bizonyítékokat terjesszen elő arra vonatkozóan, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően megjelennek a viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban az Unió területén. E követelmény teljesül, ha megállapítható, hogy a viszonteladói árak és az azt követő eladási árak az Unió területén megfelelően emelkedtek az eredeti vizsgálati időszak során megállapított árakhoz képest. Az ilyen emelés ugyanis azt tükrözi, hogy ezek az árak magukban foglalják a dömpingellenes vámokat.

69 A Bizottság úgy véli, hogy a második jogalap első része részben elfogadhatatlan, részben hatástalan, és mindenesetre megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

70 Az alaprendelet 11. cikke (8) bekezdésének első albekezdése szerint az importőr a beszedett vámok visszatérítését kérheti, ha bizonyítható, hogy a vám megfizetésének alapjául szolgáló dömpingkülönbözet megszűnt vagy olyan szintre csökkent, amely az érvényben lévő vám szintje alatt van.

71 E rendelet 11. cikkének (10) bekezdésében az uniós jogalkotó az említett rendelet 2. cikkének (9) bekezdése értelmében vett exportár képzése keretében előírta annak lehetőségét, hogy ezen árból ne vonják le a megfizetett dömpingellenes vámoknak megfelelő összeget, „amennyiben döntő bizonyítékok vannak arra nézve, hogy a vám megfelelő módon megjelenik a viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban a[z Unió] területén”.

72 Először is a Törvényszék a megtámadott ítélet 71. pontjában megállapította, hogy „az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése – amennyiben azon kérdésre vonatkozik, hogy »a vám megfelelő módon megjelenik[-e] a viszonteladói árakban« – egyáltalán nem foglalja magában, hogy kizárólag a dömpingellenes vám megfelelőjének kell az új viszonteladási árban megjelennie a korábban alkalmazott viszonteladási ár mellett ahhoz hogy pozitív választ lehessen kapni. Ugyanis a szokásosan felmerülő költségekhez képest egy kiegészítő vám csak akkor »jelenik meg megfelelő módon«, ha hozzáadják e más költségekhez. Márpedig, ha e más költségek emelkednek, a viszonteladási ár azonban kevesebbet emelkedik, akkor valójában a vámot csak részlegesen vagy egyáltalán nem adják hozzá e más költségekhez, még ha a vám megfelelőjét hozzá is adták a korábban alkalmazott viszonteladási árhoz.”

73 Ezen ítélet 72–74. pontjában a Törvényszék kifejtette azokat az okokat, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó termék uniós viszonteladási árának az eredeti vizsgálat és a negyedik visszatérítési vizsgálat időszaka közötti, több mint 100%-os emelkedése, amelyet a fellebbező hangsúlyozott, önmagában nem elegendő annak bizonyításához, hogy a dömpingellenes vámok teljes mértékben megjelennek ezekben az árakban, különösen arra hivatkozva, hogy „az előállítási költségeknek az alkalmazott árak növekedését meghaladó emelkedése elegendő ahhoz, hogy ezen árakban ne jelenjenek meg megfelelően a dömpingellenes vámok az előállítási költségek változása miatt. Márpedig ezt *a priori* bizonyítja a Bizottság által hivatkozott azon körülmény, hogy az esetek 99%-ában az áruk költségét, beleértve a dömpingellenes vámokat is, nem fedezték az uniós viszonteladási árak [a negyedik visszatérítési vizsgálat során]”.

74 A Törvényszék e tényezőkre tekintettel az említett ítélet 75. pontjában megállapította, hogy a Bizottság helyesen vonta le a dömpingellenes vámot az első független, uniós vásárló számára történő viszonteladás árából ahhoz, hogy a negyedik visszatérítési vizsgálati időszakra a képzett exportárat meghatározza, mivel nem bizonyították, hogy a dömpingellenes vám megfelelő módon megjelent az első árban.

75 Először is meg kell állapítani, hogy mivel a megtámadott ítéletnek a fellebbező a második jogalap első részében kizárólag vitatott 72–75. pontja csak a negyedik visszatérítési vizsgálati időszakra vonatkozik, a fellebbező által a harmadik visszatérítési vizsgálati időszakkal kapcsolatban előterjesztett érvelés hatástalan.

76 Ezt követően elfogadhatatlanság miatt el kell utasítani a fellebbezőnek a jelen ítélet 66. és 68. pontjában említett állításait, mivel egyrészt azok – amint arra lényegében a főtanácsnok az indítványának a 82. és a 83. pontjában rámutatott – a Törvényszék által a megtámadott ítélet 72–75. pontjában kifejtett, tisztán ténybeli értékelés vitatására irányulnak. Márpedig a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Larko kontra Bizottság ítélet, C-244/18 P, EU:C:2020:238, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) a Bíróság a fellebbezési eljárás keretében nem vonhatja kétségbe az ilyen értékelést, azon eseteket kivéve, amelyekben az az iratokban foglaltak elferdítését érinti, amelyre a jelen ügyben nem hivatkoztak.

77 Másrészt rá kell mutatni arra, hogy a fellebbező által ennek keretében előterjesztett bizonyítékok nem tartalmaznak annak ismertetésére irányuló jogi érvelést, hogy a Törvényszék miért alkalmazta tévesen a jogot. Ezen okfejtések tehát nem felelnek meg az ítélkezési gyakorlat azon követelményeinek, amelyek értelmében a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (lásd ebben az értelemben: 2013. november 7-i Wam Industriale kontra Bizottság ítélet, C-560/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:726, 42. pont).

78 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a fellebbező nem terjesztett elő annak ismertetésére irányuló jogi érvelést sem, hogy a megtámadott ítéletnek a második jogalap első része keretében vitatott pontjaiban a Törvényszék által követett megközelítés miért tér el az alaprendeletnek a jelen ítélet 67. pontjában említett rendelkezéseitől vagy a dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló bizottsági közlemény 4.1. pontjának b) alpontjától.

79 Végezetül, ami az RFA által felhozott azon érvet illeti, amely szerint a Törvényszék e megközelítése lényegében ellentétes az intézmények korábbi határozathozatali gyakorlatával, elegendő megállapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azt a kérdést, hogy a dömpingellenes vámok az uniós viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban megjelennek-e, kizárólag az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése keretében kell értékelni, nem pedig a Tanács vagy a Bizottság állítólagos korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (lásd ebben az értelemben: 2011. november 15-i Bizottság és Spanyolország kontra Government of Gibraltar és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ítélet, C-106/09 P és C-107/09 P, EU:C:2011:732, 136. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

80 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalap első részét részben elfogadhatatlanság, és részben hatástalanság miatt el kell utasítani.

A második jogalap arra alapított második részéről, hogy a Törvényszék tévesen korlátozta az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján megkövetelt bizonyítékok terjedelmét a „vámfizetéssel leszállítva” árra vonatkozó adatokra

– A felek érvei

81 Az RFA a második jogalapjának második részében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 77. és 78. pontjában megállapította, hogy kizárólag a „vámfizetéssel leszállítva” adatok alkalmasak annak megerősítésére, hogy a szóban forgó termék uniós viszonteladói árai magukban foglalják a dömpingellenes vámokat, és ezáltal korlátozta az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján

elfogadható bizonyítékok körét. A fellebbező ezenfelül azt kifogásolja, hogy a Törvényszék azt állapította meg, hogy a fellebbező által szolgáltatott, a „gyártelepi” és a „CIF”-árakon alapuló adatok hiányosak, és ezért használhatatlanok.

82 Az RFA álláspontja szerint a Bizottságnak a dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló közlemény 4.1. pontjának b) alpontjában általa meghatározott jogi kritérium alapján ellenőriznie kellett volna és meg kellett volna erősítenie, hogy az uniós viszonteladási áraknak az eredeti vizsgálat és a harmadik és negyedik visszatérítési vizsgálati időszak közötti emelkedése megfelelően magában foglalja-e a dömpingellenes vámokat. E tekintetben arra az ítélkezési gyakorlatra emlékeztet, amely szerint az ilyen közlemény, amennyiben nem sért magasabb szintű jogszabályokat, köti a Bizottságot (1992. január 28-i Soba ítélet, C-266/90, EU:C:1992:36, 19. pont; 2010. december 2-i Holland Malt kontra Bizottság ítélet, C-464/09 P, EU:C:2010:733, 47. pont).

83 Így a fellebbezőre a dömpingellenes vámok visszatérítésének kérelmezőjeként kizárólag az a követelmény vonatkozik, hogy olyan döntő bizonyítékokat terjesszen elő, amelyek alátámasztják, hogy az uniós piaci független ügyfelei felé tanúsított, árakkal kapcsolatos magatartás e vámok kivetését követően megváltozott. Ezenfelül, mivel az alkalmazandó jogi rendelkezések nem tartalmaznak erre vonatkozó utalást, nincs jelentősége annak, hogy e bizonyítékokat a „vámfizetéssel leszállítva”, a „gyártelepi” vagy a „CIF”-árak alapján nyújtották-e be.

84 E tekintetben az RFA kifejti, hogy az eredeti vizsgálat óta egészen a negyedik visszatérítési vizsgálati időszakig a Bizottságnak egy sor döntő bizonyítékot nyújtott be, amelyek az árainak alakulását támasztják alá, és amelyeket „gyártelepi” árakként és az uniós határparitáson kiszámított CIF-árakként állapítottak meg. Ezeket az árakat a tényleges „vámfizetéssel leszállítva” árak alapján határozták meg, és azok magukban foglalták a dömpingellenes vámoknak megfelelő összeget. A fellebbező által szolgáltatott adatok azt mutatták, hogy a viszonteladási árak az eredeti vizsgálati időszakhoz képest a „gyártelep” stádiumban 193%-ban, a „CIF”-stádiumban pedig 142%-ban növekedtek. Márpedig ez a növekedés bőven lefedi mind a 22,7%-os dömpingellenes vámot, mind a szóban forgó termék előállítási költségeinek 100%-os emelkedését, amelyet a Bizottság ugyanezen időszakokra vonatkozóan állapított meg.

85 Az RFA a válaszában hozzáteszi, hogy nehezen érti meg azokat az indokokat, amelyek miatt a Bizottság úgy véli, hogy kizárólag a „vámfizetéssel leszállítva” árak az uniós határparitáson számítottak, jóllehet a vitatott határozatokban azt állapította meg, hogy a „gyártelepi” és a „CIF”-árak is ilyen áraknak minősülnek. Ezt az értékelést alátámasztják Törvényszék által a megtámadott ítélet 24. pontjában tett megállapítások is, amelyek szerint „[a]z exportár meghatározását illetően a Bizottság jelezte, hogy azt végül »gyártelepi« szinten szintén ki kell igazítani a rendes értékkel való megfelelő összehasonlítás lehetővé tétele érdekében. Emlékeztetett arra, hogy a fellebbező a CHEMK-hoz és a KF-hez kapcsolódó vállalkozás, következésképpen az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdése alapján a megbízható exportár meghatározásához azt a független uniós vevő részére történő első viszonteladás ára alapján kell képezni. A Bizottság rámutatott arra, hogy a jelen ügyben az esetek többségében »vámfizetéssel leszállítva« árról van szó, amely esetében nevezetesen az eladó viseli az összes költséget a leszállítás helyére való megérkezéskor (mivel a fellebbező ilyen típusú árat alkalmazott a harmadik visszatérítési vizsgálati időszak alatt az esetek 79%-ban, a negyedik visszatérítési vizsgálati időszak alatt pedig az esetek 89%-ában). A Bizottság arra is emlékeztetett, hogy az exportár az uniós határparitáson számított ár, amely rendszerint a [CIF-]árnak felel meg, amelynek esetében nevezetesen az ár magában foglalja a határon való átléptetés költségeit meghaladó valamennyi költséget […]”.

86 A Bizottság úgy véli, hogy a második jogalap második része megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

87 Amint az a jelen ítélet 71. pontjában megállapításra került, az uniós jogalkotó az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdésében lehetővé tette, hogy a dömpingellenes vámokat ne vonják le a számtanilag képzett exportárból, amennyiben a visszatérítést kérelmező „döntő bizonyítékokat” terjeszt elő, amelyek bizonyítják, hogy ezen vámok megfelelő módon megjelennek a viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban az Unió területén.

88 E tekintetben, amint arra a főtanácsnok az indítványának a 92. pontjában lényegében rámutatott, a dömpingellenes vámoknak az uniós viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban való megjelenésére vonatkozó bizonyítékot bármely eszközzel elő lehet terjeszteni, feltéve hogy az „döntő”.

89 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 77. pontjában, miután rámutatott arra, hogy a dömpingellenes vámoknak az uniós viszonteladási árakban való megjelenését a forgalmazásnak az említett vámok megfizetését követő szakaszában kell értékelni, vagyis abban a szakaszban, amikor az ár figyelembe veszi a „gyártelepi” vagy a „CIF”-ár szakaszában megállapított költségekhez képest felmerülő többletköltségeket, többek között megállapította, hogy az uniós viszonteladási áraknak az alaprendelet 11. cikke (10) bekezdésének kontextusában való értékelése keretében a Bizottságnak ezen árakat az említett viszonteladás előtt viselt valamennyi költség figyelembevételével kell elemeznie. A Törvényszék nézete szerint ugyanis a „»gyártelepi« árak vagy a [»CIF«]-árak szintjén meghatározott árak vizsgálata, azaz az említett viszonteladás előtt felmerült bizonyos költségek figyelmen kívül hagyása nem lenne helyénvaló, még ha ezen árakat mesterségesen ki is egészítenék a dömpingellenes vámokkal, ahogy az a felperes állítása szerint történt”.

90 Az említett pontban hozzátette, hogy ezen értékelés keretében feltétlenül meg kell vizsgálni, hogy az érintett importőr által szolgáltatott információk bizonyítják-e, hogy az első független uniós vevők által a vizsgált időszak alatt ténylegesen kifizetett árban megfelelő módon megjelennek a dömpingellenes vámok. A jelen ügyben e vizsgálatot megkönnyítette, hogy az RFA a szóban forgó terméket többségében „vámfizetéssel leszállítva” árak alapján értékesítette, amelyek magukban foglalták a szállítás előtt felmerült valamennyi költséget.

91 E tényezőkre tekintettel a Törvényszék a megtámadott ítélet 78. pontjában lényegében megállapította, hogy ahhoz, hogy a fellebbező megfeleljen az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján őt terhelő bizonyítási teher követelményeinek, nem elegendő, ha kizárólag az árak „gyártelepi” vagy a „CIF”-stádiumban bekövetkezett változásaira hivatkozik – akár azokat a dömpingellenes vámokkal növelve – annak igazolásához, hogy a harmadik visszatérítési vizsgálati időszak során a dömpingellenes vámok megjelentek az uniós viszonteladási árakban. Ehhez olyan bizonyítékokat kellett volna szolgáltatnia, amelyek azt mutatják, hogy az általa az említett időszakban alkalmazott „vámfizetéssel leszállítva” árak az összes felmerült költséget fedezték, a dömpingellenes vámokat is ideértve, amit azonban nem tett meg. A Bizottság tehát nem követett el hibát, amikor a harmadik visszatérítési vizsgálati időszakra vonatkozó számtanilag képzett exportár kiszámításához a dömpingellenes vámokat levonta az első független uniós vásárló részére történő viszonteladás árából.

92 Először is meg kell állapítani, hogy mivel a megtámadott ítéletnek a második jogalap második részében a fellebbező által kizárólag vitatott 77–78. pontja csak a harmadik visszatérítési vizsgálati időszakra vonatkozik, a fellebbező által a negyedik visszatérítési vizsgálati időszakkal kapcsolatban előterjesztett érvelés hatástalan.

93 Pontosítani kell továbbá, hogy a fellebbező állításával ellentétben az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése a bizonyítási terhet a visszatérítést kérelmező félre hárítja, és a Bizottságnak e rendelkezés alapján csak az e fél által szolgáltatott bizonyítékok tartalmát kell vizsgálnia, valamint az e vizsgálat alapjául szolgáló ellenőrzéseket kell elvégeznie annak megállapítása érdekében, hogy az említett fél kellőképpen és döntően bizonyította-e, hogy a dömpingellenes vám megfelelően megjelent az uniós viszonteladási árban.

94 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdésében szereplő „döntő” melléknévre való hivatkozással az uniós jogalkotó e rendelkezés keretében még nagyobb bizonyítási terhet kívánt előírni, mint amelyet az alaprendelet általában előír. Ezt az értelmezést megerősíti a dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló bizottsági közlemény 4.1. pontjának b) alpontja, mivel az azt követeli meg, hogy a visszatérítést kérelmező fél „döntő” bizonyítékokat terjesszen elő arra nézve, hogy a dömpingellenes vám megfelelően megjelenik a viszonteladói árakban és az azt követő eladási árakban az Unió területén.

95 A jelen ügyben a fellebbező által benyújtott bizonyítékok összességének vizsgálatát követően a Bizottság megállapította, hogy azok nem bizonyítják az alaprendeletnek 11. cikkének a dömpingellenes vámok visszatérítéséről szóló bizottsági közlemény 4.1. pontjának b) alpontjával összefüggésben értelmezett (10) bekezdése értelmében döntően, hogy a dömpingellenes vámok megfelelően és vitathatatlanul megjelentek az uniós viszonteladói árakban. A megtámadott ítélet vitatott pontjaiban a Törvényszék ugyanerre a következtetésre jutott, miután elvégezte a fellebbező által szolgáltatott bizonyítékokra vonatkozó saját értékelését.

96 Ily módon meg kell állapítani, hogy az RFA azon érve, amely szerint a Törvényszék az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján elfogadható bizonyítékok körét a „vámfizetéssel leszállítva” árra vonatkozó adatokra korlátozta, a megtámadott ítélet téves értelmezéséből ered.

97 Ezt az érvet tehát megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

98 Ugyanez vonatkozik az RFA-nak a jelen ítélet 82. és 83. pontjában említett azon állításaira, amelyekkel a fellebbező lényegében a bizonyítási teher megosztására vonatkozó szabályoknak a Törvényszék általi, az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdésén alapuló alkalmazását kifogásolja, mivel – amint azt a Bíróság a jelen ítélet 93. pontjában hangsúlyozta – az e rendelkezés értelmében vett bizonyítási teher alapvető része a fellebbezőre hárult. Így a felperes tévesen véli úgy, hogy kizárólag arra vonatkozóan kellett bizonyítékokat szolgáltatnia, hogy az uniós független ügyfelei felé tanúsított, a szóban forgó termék árával kapcsolatos magatartás a dömpingellenes vámok kivetését követően megváltozott.

99 Végezetül, ami az RFA azon állítását illeti, amely szerint a megtámadott ítélet 24. pontjából kitűnik, hogy a Bizottság a vitatott határozatokban elismerte, hogy a „gyártelepi” és a „CIF”-árak a „vámfizetéssel leszállítva” árakhoz hasonlóan az uniós határparitáson számított áraknak minősülnek, elegendő megállapítani, hogy e pont nem a dömpingellenes vámoknak az Unión belüli viszonteladási árakban való megjelenésének kérdésére vonatkozik, hanem azon kiigazítások kérdésére, amelyeket az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése szerint kell elvégezni az exportár és a rendes érték közötti tisztességes összehasonlítás biztosítása érdekében. Márpedig, amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 77. pontjában lényegében rámutatott, az ilyen kiigazítások nem relevánsak az alaprendelet 11. cikkének (10) bekezdése alapján végzett értékelések keretében.

100 A fellebbező ezen állítását tehát megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

101 A fenti tényezőkre tekintettel a második jogalap második részét részben hatástalanság, részben pedig megalapozatlanság miatt el kell utasítani. Következésképpen a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

102 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

103 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

104 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

105 A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság az RFA International LP-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások